

COLECȚIA EXAMENE

Evelina Oprina

– coordonator –

Anca Cazacu, Vladimir Diaconiță, Maria Fodor, Mădălina Jebelean, Mihaela Cristina Mocanu, Evelina Oprina, Gabriela Rîșnoveanu, Oana Surdu, Ioana Veronica Varga, Florin Vîlceanu

Teste-grilă pentru examenele de admitere în profesiile juridice

Drept procesual civil

Evelina Oprina

– coordonator –

Anca Cazacu, Vladimir Diaconiță, Maria Fodor,
Mădălina Jebelean, Mihaela Cristina Mocanu,
Evelina Oprina, Gabriela Rîșnoveanu, Oana
Surdu, Ioana Veronica Varga, Florin Vîlceanu

Teste-grilă

pentru examenele de admitere
în profesii juridice

Drept procesual civil

Ediția a II-a, revăzută și adăugită

Universul Juridic

București

-2022-

13. Ipoteza în care pârâtul nu formulează o cerere reconvențională împotriva reclamantului în cadrul procesului pornit la inițiativa acestuia din urmă, ci invocă o serie de excepții pe care instanța de judecată le unește cu fondul, fără ca soluționarea acestora să se regăsească în dispozitivul hotărârii pronunțate:

a) nu echivalează cu o încălcare a principiului disponibilității, hotărârea tranșând pretențiile cu care reclamantul a înțeles să investească instanța, prin cererea de chemare în judecată;

b) echivalează cu încălcarea dreptului de dispoziție al părților în procesul civil;

c) este în concordanță cu principiile fundamentale ale procesului civil, în condițiile în care pârâtul este singurul îndreptățit să stabilească limitele apărării și maniera în care va contracara cererea de chemare în judecată.

14. În ceea ce privește actele procesuale de dispoziție:

a) ca manifestări ale principiului disponibilității părților din proces, acestea se impun independent de voința judecătorului, producând în mod necesar și imediat efectele în scopul cărora au fost inițiate;

b) acestea nu se pot face de reprezentant decât în baza unui mandat special ori cu încuviințarea prealabilă a instanței sau a autorității administrative competente;

c) principiul disponibilității nu operează de o manieră absolută, în sensul că acestea vor fi cenzurate de judecător, în baza rolului activ, care le va da eficiență luând act de voința părților ori va dispune continuarea judecării, dacă prin acestea s-ar aduce atingere normelor care ocrotesc un interes public.

15. Din perspectiva principiului disponibilității, alegeți afirmația greșită:

a) obiectul cererii de chemare în judecată nu poate fi schimbat și nici depășit;

b) cu excepțiile prevăzute de lege, temeiul juridic invocat de reclamant poate fi modificat;

c) dreptul de a determina cadrul procesual nu se perpetuează și în cazul căilor de atac.

16. Următoarele afirmații sunt adevărate, cu excepția:

a) părțile au obligația să-și probeze pretențiile și apărările, să contribuie la desfășurarea fără întârziere a procesului, urmărind, tot astfel, finalizarea acestuia;

b) părților litigante le este recunoscută îndrituirea de a îndeplini toate actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau de judecător;

c) dacă o parte deține un mijloc de probă, judecătorul poate, la cererea celeilalte părți sau din oficiu, să dispună înfățișarea acestuia, sub sancțiunea plății unei amenzi judiciare.

17. Alegeți afirmația corectă:

a) orice persoană este obligată, în orice condiții, să sprijine realizarea justiției, putând fi constrânsă, în caz de sustragere, să-și îndeplinească această obligație, sub sancțiunea plății unei amenzi judiciare și, dacă este cazul, a unor daune-interese;

b) răspunderea pentru prejudiciile materiale și morale cauzate revine părții numai în cazul în care aceasta își exercită drepturile procesuale în mod abuziv;

c) nu se poate reține exercitarea abuzivă a dreptului procesual de a declara calea de atac prin simplul fapt al netimbrării acesteia.

18. Următoarele afirmații sunt adevărate, cu excepția:

a) refuzul instanței de a amâna judecata pentru lipsă de apărare justificată prin motive temeinice, neimputabile și amânarea pronunțării în vederea depunerii de concluzii scrise echivalează cu o încălcare a dreptului la apărare;

b) ordonanța președințială pronunțată fără citarea părților în aceeași zi, numai pe baza cererii și a actelor depuse, fără concluziile părților, nu presupune încălcarea principiului dreptului la apărare;

c) instanța poate dispune înfățișarea în persoană a părților, chiar atunci când acestea sunt reprezentate.

19. Constituie o încălcare a principiului contradictorialității:

a) judecarea cauzei la termenul la care partea nu a fost legal citată, dar în prezența și la cererea acesteia;

b) soluționarea cauzei prin reținerea unei excepții, în condițiile în care întregul probatoriu, dezbaterile și concluziile părților au vizat fondul pretențiilor deduse judecății;

c) nepronunțarea instanței asupra unei cereri formulate după închiderea dezbaterilor, prin intermediul concluziilor scrise depuse la dosar.

20. Principiul fundamental al procesului civil care asigură publicitatea reală, contradictorialitatea efectivă a dezbaterilor și exercitarea în condiții optime a dreptului la apărare, făcând posibilă, totodată, exercitarea rolului activ și nemijlocirea, prin crearea posibilității părților de a-și susține cererile și excepțiile, este:

a) principiul publicității;

b) principiul nemijlocirii;

c) principiul oralității.

21. Nulitatea hotărârii intervine în situația:

a) judecării cererii de strămutare în camera de consiliu, și nu în ședință publică;

b) inexistenței unei norme legale derogatorii de la principiul publicității și încălcării acestuia din urmă;

c) judecării conflictului de competență în ședință publică, și nu în camera de consiliu.

22. Alegeți afirmația corectă în legătură cu limba desfășurării procesului civil:

a) cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul de a formula o cerere de chemare în judecată în limba maternă;

b) cetățenii străini și apatrizii care nu înțeleg sau nu vorbesc limba română au obligația de a lua cunoștință de toate actele și lucrările dosarului, de a vorbi în instanță și de a pune concluzii prin traducător autorizat, dacă legea nu prevede altfel;

c) cetățenii români aparținând minorităților naționale au dreptul să se exprime în limba maternă în fața instanțelor de judecată, în condițiile legii.

cât și părților litigante cărora le revine, deopotrivă, îndatorirea de a-și exercita drepturile și de a-și îndeplini obligațiile procesuale în conformitate cu aceleași dispoziții legale.

Răspunsuri greșite: a) și b)

A se vedea considerentele răspunsului corect.

12. Răspunsuri corecte: a) și b)

Principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice a fost transpus și în cuprinsul art. 8 C. pr. civ., în aplicarea căruia părțile litigante își exercită drepturile procesuale în cadrul procesului civil fără privilegii și fără discriminări, având o vocație egală de a fi judecate de aceleași instanțe judecătorești și după aceleași reguli, de fond sau de procedură.

Așa-zisa *egalitate a armelor* (care presupune dreptul la aceleași apărări, la aceleași probe, la aceleași căi de atac etc.) nu înseamnă însă uniformitate. Cu alte cuvinte, funcționarea unor instanțe/secții/completuri specializate și existența unor dispoziții legale speciale, derogatorii, a căror aplicare devine incidentă în raport de natura sau obiectul litigiului dedus judecării ori de calitatea părților din proces, nu sunt de natură a înfrânge acest principiu, întrucât se aplică tuturor părților implicate în litigii dintr-o anumită categorie.

Din perspectiva practicii judiciare, principiul egalității vine să nuanțeze accesul cetățenilor la justiție, în sensul că acestora le este recunoscut dreptul la aceeași justiție, raporturile juridice litigioase identice clamând un tratament juridic identic și previzibil.

Răspuns greșit: c)

A se vedea considerentele anterioare.

13. Răspuns corect: b)

Cerința presupune interpretarea și aplicarea prevederilor art. 9 C. pr. civ., care consacră *principiul disponibilității părților* în procesul civil. În virtutea alin. (2) al articolului citat, coroborat cu art. 22 alin. (6) C. pr. civ., judecătorului îi revine *îndatorirea* de a se pronunța în limitele investirii, respectiv *omnia petita*, asupra tuturor capetelor de cerere, chestiunilor litigioase ori excepțiilor invocate de oricare dintre părțile implicate în conflictul judiciar, cu alte cuvinte, și de către pârât, nu numai de către reclamant. Or, în ipoteza analizată, soluționarea excepțiilor unite cu fondul cauzei trebuia să se regăsească în dispozitivul hotărârii pronunțate. Neprocedând în această manieră, instanța a încălcat principiul disponibilității părților, pronunțându-se *minus petita*, prin lăsarea ca nesoluționate a unor excepții invocate de către una dintre părțile litigante, ca mijloc de apărare.

Răspunsuri greșite: a) și c)

Pentru considerentele expuse în argumentarea răspunsului corect.

14. Răspunsuri corecte: b) și c)

Principiul disponibilității consacrat ca atare de prevederile art. 9 C. pr. civ. nu echivalează cu îndreptățirea recunoscută părților litigante de a săvârși orice acte procedurale de dispoziție, formele de manifestare a acestuia fiind limitate de normele juridice care ocrotesc buna-credință, ordinea publică și bunele moravuri. Revine, așadar, instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei, în temeiul rolului activ al judecătorului,

obligația de a cenzura aceste acte, cu consecința reținerii lor doar în ipoteza constatării conformității acestora cu dispozițiile legale imperative.

În susținere, cu titlu de exemplu, pot fi amintite prevederile art. 81 alin. (2) C. pr. civ., potrivit cărora: „*Actele procedurale de dispoziție prevăzute la alin. (1), făcute în orice proces de reprezentanții minorilor, ai persoanelor puse sub interdicție și ai dispăruților, nu vor împiedica judecarea cauzei, dacă instanța apreciază că ele nu sunt în interesul acestor persoane*”. Pe de altă parte, în conformitate cu dispozițiile alin. (1) al aceluiași articol, cu denumirea marginală „*Limitele reprezentării. Continuarea judecării procesului*”: „*Renunțarea la judecată sau la dreptul dedus judecării, achiesarea la hotărârea pronunțată, încheierea unei tranzacții, precum și orice alte acte procedurale de dispoziție nu se pot face de reprezentant decât în baza unui mandat special ori cu încuviințarea prealabilă a instanței sau a autorității administrative competente*”, norma legală fiind imperativă și deci de strictă interpretare și aplicare.

Răspuns greșit: a)

Pentru aceleași argumente arătate anterior. În completare, vor fi amintite implicațiile principiului legalității, în virtutea căruia revine judecătorului îndatorirea de a supraveghea modalitatea în care părțile litigante înțeleg să-și exercite drepturile și să-și îndeplinească obligațiile care, în orice împrejurare, trebuie subordonate supremației legii.

15. Răspuns corect: c)

Cerința textului presupune identificarea afirmației greșite, condiție îndeplinită de afirmația de la punctul c), întrucât dreptul părților de a determina cadrul procesual se menține și în cazul căilor de atac (ordinare sau extraordinare), unde ceea ce este supus controlului judiciar depinde, pe de o parte, de ceea ce s-a pronunțat, de hotărârea atacată, iar, pe de altă parte, de criticile formulate în susținere, împrejurare de natură a reflecta extrem de elocvent dreptul de dispoziție al părților litigante.

Răspunsuri greșite: a) și b)

Afirmațiile înscrise la punctele a) și b), fiind corecte din punct de vedere legal, doctrinar și jurisprudențial, nu se încadrează în cerința care presupune identificarea răspunsului greșit.

În susținerea ipotezei de la varianta a), amintim prevederile art. 9 alin. (2) și ale art. 22 alin. (6) C. pr. civ., în aplicarea cărora instanța trebuie să se pronunțe *omnia petita*, fără depășirea limitelor investiției, în afară de cazurile de excepție în care legea dispune altfel, această îndatorire fundamentală a instanței constituindu-se, fără echivoc, într-o veritabilă formă de manifestare a principiului disponibilității și într-o garanție a respectării acestuia.

În ceea ce privește varianta b), spre deosebire de obiectul cererii, care nu poate fi schimbat sau depășit, temeiul juridic invocat de reclamant (cauza juridică a acțiunii) nu leagă instanța care este nu numai îndreptățită, ci chiar *obligată* să determine calificarea juridică exactă a aspectelor deduse judecării. În susținere, amintim prevederile art. 22 alin. (4) C. pr. civ., precum și *excepția* de strictă interpretare și aplicare prevăzută în alin. (5) al aceluiași articol.

16. Răspuns corect: b)

Cerința textului presupune identificarea afirmației false, ca excepție de la cele adevărate. Or, potrivit prevederilor art. 10 C. pr. civ., cu denumirea marginală „*Obligațiile părților în desfășurarea procesului*”, părților litigante le revine *obligația legală*, iar nu numai îndreptățirea, de a se ocupa îndeaproape de buna desfășurare a procesului civil (unul al intereselor private), potrivit regulilor impuse de Codul de procedură civilă, și de a urmări permanent finalizarea neîntârziată a diferendului judiciar, soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și previzibil fiind un principiu de interes general.

Răspunsuri greșite: a) și c)

Din perspectiva faptului că enunțurile cuprinse la punctele a) și c) sunt adevărate, reprezentând o transpunere întocmai a unor părți din textul art. 10 C. pr. civ.

17. Răspuns corect: c)

Potrivit *principiului bunei-credințe* statuat în art. 12 alin. (1) C. pr. civ., „*drepturile procesuale trebuie exercitate cu bună-credință, potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și fără a se încălca drepturile procesuale ale altei părți*”. Simpla declarare a unei căi de atac, chiar netimbrată în condițiile legii, nu echivalează automat cu manifestarea unei exercitări abuzive a dreptului de a folosi căile de atac. Dimpotrivă, abuzul de drept se circumscrie exercitării căilor de atac în mod repetat, în afara sistemului jalonat de normele-cadru în materie. Pe de altă parte, neîndeplinirea obligației legale de timbrare a căii de atac declarate în cauză este sancționată distinct, cu anularea cererii, potrivit dispozițiilor legale speciale.

Răspunsuri greșite: a) și b)

Art. 11 C. pr. civ. înscrie, cu titlu de principiu fundamental, *obligațiile terților în desfășurarea procesului*, întrucât justiția reprezintă o chestiune de interes general, astfel încât apare firesc ca la înfăptuirea acesteia să-și aducă contribuția toate persoanele care dețin informații sau probe apte să conducă la rezolvarea conflictului judiciar. Această obligație nu este însă una absolută, ceea ce înseamnă că, în condițiile legii și pentru motive temeinice, legitime, se poate accepta ca unele persoane să nu acorde sprijinul necesar soluționării cauzei, pe care în alte împrejurări l-ar fi datorat. Așadar, obligația conținută de textul legal în discuție este una condiționată. Or, textul folosește sintagma „*în orice condiții*”, afirmația de la punctul a) fiind, așadar, greșită.

Art. 12 C. pr. civ. statuează, totodată, în alin. (3) în sensul îndeplinirii cu bună-credință și a *obligațiilor procesuale*. Așadar, sfera bunei-credințe se circumscrie, deopotrivă, exercitării drepturilor procesuale, cât și obligațiilor procesuale, sub sancțiunea daunelor-interese și a amenzii judiciare pentru prejudiciile cauzate. Or, afirmația de la punctul b) restricționează intervenirea răspunderii părții exclusiv în cazul exercitării abuzive a drepturilor procesuale, prin folosirea sintagmei „*numai*”, fiind, așadar, greșită.

18. Răspuns corect: a)

Cerința textului presupune practic identificarea afirmației false. Din perspectiva art. 13 C. pr. civ., cu denumirea marginală „*Dreptul la apărare*”, garantarea dreptului la apărare se realizează și prin posibilitatea conferită părții de a fi reprezentată sau asistată pe parcursul procesului de un apărător calificat. Or, potrivit art. 222 C. pr. civ.: